

Karkó Ádám

Átfestik

Télen az ujjak megmerevednek
a hidegtől; nyáron feloldódnak,
s nyugodtan pötyögnek tovább
a mobil tapicskoló-képernyőjén;
az összhang egy örömteli pillanat
a létnek ezen a felén – a festék
megkopik a falakon, de mindent
újramázolnak, ha Önre gondolnak
az ujjak. Mert az ujjak, akár a test
bármely része, önálló gondolkodók,
s csupán a boldogság az, melytől
valóban őszintén fogják meg az Ön
kezét – mikor külön állnak, egyének;
mikor ökölbe szorul a kéz, s össze-
fogódkodnak: akkor érezhető igazán,
hogy közös céllal élnek testrészekként.

Dokumentáció

Éjjeli sétákat tesz. Hol a
várban, hol a Duna-parton,
a hegyen is akár; vagy a Savoya parkban
bevásárlókocsit talál a haverokkal.
Máig egy telefonfülkében áll a kocsi.
Ha verset ír, akkor nyugodt.
Zongorázni tanul fejben, élőben nem
megy. Hallgatni jó, ha más játszik.
Egy kocsmában egy maffiózó,
két testőrrel. Öreg, részeg. Invitál

KARKÓ ÁDÁM (1997) költő. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészet- és Társadalomtudományi Karán, magyar-történelem szakon tanul.

a buliba. Házat akar venni nekem.
Azt mondja, menjünk innen.
Nekem kell a kégli. Szeretek lakni
valahol. Inkább veszem a zakóm,
már világosodik, s a narancssárga
háztetők csonkává teszik az éjjeli
önmagad – elfelejtem a barátom.
Csak éjszaka tudok boldog lenni.

a sorok végén úgyis...

megalvadsz
az idő végtelen
ha elengedsz
végállomás következik
ha ennél többet nem adhatsz
a szeretet elsikkad a sorok végén

Kovács Albert: Barlangos (60x80 cm, 2015)